

ילקוט
התעודות והמיסמכים

הכרזת-המלחמה הנאצית על העם היהודי

א

את הקריאה המפורשת הראשונה להשמדת הגזע היהודי באירופה השמיע היטלר לראשונה בנאומו ברייכסטאג, ב־30 בינואר 1939, נגד „שסאי־המלחמה באנגליה ובאמריקה“, כלומר, נגד האנשים אשר דרשו להפסיק את מדיניות־הפיזס של „הסכם מינכן“:

... העם הגרמני אין בלבו שום איבה אל אנגליה, אמריקה או צרפת וכל עיקר רצונו אינו אלא שיתנו לו לחיות במנוחה ובשלום. אולם כיון שהשסאים היהודים ושאינם־יהודים מלבים את אש־השנאה בקרב העמים האלה נגד גרמניה והעם הגרמני, הרי אם תצליח מזימתם של דוכרי־מלחמה אלה יעמוד עמנו בפני מצב פסיכולוגי בלתי־מוכן ומשום כך גם לא מובן. אני רואה, איפוא, צורך דחוף לענות בתעמולתנו ובעתונותנו על התקפות אלו בהתמדה, וקודם־כל נחוץ להודיע עליהן לעם הגרמני. בהכרח שהעם ידע מי הם האנשים הרוצים לעורר מלחמה בכל הנסיבות. והריני משוכנע, שחשבוני־טעות בידי האנשים האלה. כי ברגע שהתעמולה הנאצית תעבור למתן תשובה, הצלחתנו מובטחת לנו, כשם שהצלחנו, בכוחה המכריע של תעמולתנו, למגר את היהודי, אויב העולם, בפנים גרמניה. העמים ילמדו עד מהרה לדעת, שגרמניה הנאצית אינה רוצה באיבה בינה ובין עמים אחרים; שכל המימרות הללו על כוונתנו, כביכול, להתקיף עמים אחרים אינן אלא היסטריה חולנית, או שקרים פרי רוחם של פוליטיקנים יחידים המבקשים על ידי כך להחזיק מעמד על הבמה הפוליטית; ששקרים אלה מחושבים להצלת עסקיהם של אנשי פרקמטיה חסרי־מצפון במדינות מסוימות; וכי קודם־כל מקווה היהדות הבינלאומית לספק את תאוותה לנקם ולרווחים, בהוציאה דיבה שפלה ביותר על עם גדול ושוחר שלום. אולם דבר אחד צריך להיות ברור לכל: נסיונות אלו לא יצליחו להטות את גרמניה אפילו כמלוא נימה מדרכה בסידור הבעיה היהודית שלה. והייתי רוצה להעיר בנוגע לשאלה היהודית את הדברים הבאים: חרפה היא לראות היום את העולם הדימוקרטי מזיל דמעות מרוב השתתפות בצערו של העם היהודי המסכן והנעלב, בעוד שהוא [העולם] מקשיח לבו מעשות את חובתו הגלויה לעין: לעזור... גרמניה היתה במשך מאות שנים הוגנת למדי והחזיקה את האלימנטים האלה,

אם כי מחוץ למחלות מידבקות, פוליטיות וסאניטאריות, לא היה לה מהם ולא כלום... אני סבור, שככל שנקדים לפתור את הבעיה הזאת, כן ניטיב לעשות. אירופה שוב אינה יכולה למצוא מנוחתה עד שלא תבוער הבעיה היהודית מתוכה. וייתכן, שבמוקדם או במאוחר תקום באירופה מסביב לבעיה זו אחדות בין העמים, שבדרך כלל אין הם מוצאים על-נלקה את הדרך לשיתוף. יש בעולם די מקום להתישבות, אולם יש להסתלק לחלוטין מהדעה, שכאילו בורא עולם בעצמו הועיד את העם היהודי להיות אוכל פירות על גופם ועל עבודתם היוצרת של עמים אחרים. היהדות תוכרח אף היא להסתגל לעבודה כשרה ויוצרת. כדרך שעושים עמים אחרים, ולא — תעמוד במוקדם או במאוחר לפני משבר בעל ממדים בלתי-משוערים.

היום הזה, יום-זכרון הוא לא לנו הגרמנים בלבד. הייתי רוצה לומר דבר אחד: הייתי בימי חיי לעתים קרובות חוזה-עיתידות ועל-פירוב לעגו לי ועשוני לצחוק. בימי היאבקותי על השלטון התייצב העם היהודי בראשם של אלה שקיבלו בצחוק את נבואתי, כשאמרתי כי באחד הימים אקה לידי את הנהגת המדינה והעם, ובזה תבוא, בין שאר ענינים רבים, גם השאלה היהודית על פתרונה. אני מניח, שצחוקה הרועם של היהדות בגרמניה מאותם הימים, נשאר בינתיים תקוע בגרונה. ואני רוצה היום שוב להיות חוזה עתידות ולומר: אם תצליח יהדות-הכספים הבינלאומית באירופה ומחוצה לה להטיל שוב את העמים לתוך מלחמה עולמית, הרי תוצאתה לא תהיה בולשביזציה של העולם, שכמה כנצחונה של היהדות, אלא השמדתו של הגזע היהודי באירופה.

אין העמים ערד חסרי-מגן בשדה התעמולה. יש בידי גרמניה הנאצית ואיטליה הפאשיסטית הכלים והמכשירים, המאפשרים להן בשעת הצורך להבהיר לעיני העולם טיבה ומהותה של בעיה מסויימת, הידועה לעמים רבים מבחינה אינסטינקטיבית ורק מבחינה מדעית אינה מבוררת להם כל-צרכה. לעת-עתה יכולה היהדות לנהל את מלאכת-השיסוי שלה במדינות מסוימות, בחסות העתונות, הפילם, הראדיו, התיאטרון, הספרות וכו', הנמצאים בידה. אולם אם יצליח העם הזה שוב להשליך את המוני המיליונים של אומות-העולם לתוך קלחת מאבק, המחוטר כל טעם ותכלית וכל-עיקרו אינו מכוון אלא לטובתם של היהודים, כי אז תיראה ותורגש עצמת רישומה של אותה תעמולה, שבכוחה הוכרעה היהדות כאן בגרמניה במשך שנים ספורות. אין העמים רוצים למות על שדות-הקטל כדי שגזע בינלאומי זה, חסר השרשים, יעשה רווחים בעסקי מלחמה וימצא סיפוק לתאוות-הנקם הביביליות שלו. על הסיסמה היהודית, "פועלי כל הארצות התאחדו!" תתגבר הכרה נשגבה יותר, והיא: "אזרחים יוצרים בני כל העמים, הכירו את שונאכם המשותף!".

ב

שבוע ימים לאחר הכרזתו של היטלר, כי אם תפרוץ מלחמה ישמיד את היהודים, ניסח ראש המשרד לענייני-חוץ של המפלגה הנאצית, א. רוזנברג, בהרצאה לפני דיפלומטים ועיתונאי-חוץ, את ההצעה על יסוד „רזרוואט“ לכל יהודי העולם:

... לגבי התנועה הנאצית לא תבוא הבעיה היהודית בגרמניה על פתרונה אלא לאחר שאחרון היהודים יעזוב את שטחו של הרייך הגרמני...

פעולות הרייך לשם הפרדת היהדות מעל החיים הגרמנים הרסו את האשליה האחרונות בשטח זה, ותשובת כל היהודים ומשרתיהם על הגנה עצמית זו של האומה הגרמנית היא: תעמולת-שיסוי עולמית. על ידי כך נהיתה בעית ההגירה הכללית [של היהודים] לבעיה עולמית מסוג אקטואלי ביותר.

כדי שלא להסתבך בסכנת הסתננות כללית, אין לה לבעיה זו פתרון ממשי אלא בריכוז טריטוריאלי. ארץ-ישראל הקטנה אינה באה בחשבון כמקום-קליטה להגירה יהודית עולמית. מספר היהודים שכבר נכנס לארץ-ישראל גרם למלחמת החירות הערבית, והוכיח, שבגלל שאיפות היהודים אין אנגליה יכולה לבוא לידי הסכם עם הערבים. המדינה הציונית הנכספת אינה מתכוונת כלל לשכן את העם היהודי בארץ-ישראל, אלא לכונן במזרח-הקרב מרכז כוח יהודי. המדינה היהודית נועדה לאפשר ליהדות העולמית לשגר בכל הגושפנקה הרשמית צירים דיפלומטיים לכל המדינות, מבלי לצמצם אף במשהו את מספר היהודים ועצמתם בקרב המדינות הדימוקראטיות.

וכינין שארץ-ישראל אינה באה בחשבון כמקום-ריכוז צפוף של היהודים, בעוד שהגירה מפוזרת כרוכה בסכנות גזעיות ופוליטיות מהסוג החמור ביותר — בלי שיהא בה משום פתרון לבעיה — הרי שלפתרון של אמת לא נשארה אלא השאלה, אם הדימוקראטיות מוכנות להקצות שטח גדול למדי ומסויים, אשר בו ישוכנו כל היהודים כולם.

כוח-קליטתו של שטח זה צריך להיות כדי ריכוז 15 מיליון יהודים, בערך. לשם כך יהיו המיליונרים והמיליארדרים היהודים מכל קצווי-עולם חייבים להעמיד מאמצעיהם הכספיים לרשותה של לשכת אַוויאַן * של הפליטים בלונדון. ויהא זה תכליתי יותר מצדם מלהשקיע כספיהם בשיסוי פוליטי ובתעמולת-חרם נגד גרמניה ובתעמולה בולשביסטית בקרב המדינות הדימוקראטיות.

הואיל ושתי ההצעות בדבר מאדאגאסקאר וגויאנה הבריטית כבר נידונו באופן רשמי, מצטמצמת, איפוא, הבעיה כולה — לאחר שלילת כל תעמולה שאין לה שחר — בשני שטחים אלה. וחובת-האדם הפרימיטיבית ביותר לגבי היהודים

מצווה עלינו, כי בשעה שמליוני יהודים יבואו להתישב במקום אחד אין עלינו להשאירם לבדם בינם לבין עצמם, אלא להעמיד כל מושבה יהודית לפיקוחה של משטרה מאומנת כהלכה, ועל שלטונות המשטרה המחוזיים האלה יהא ממונה מושל כללי או חבר-לאומים, שיקבל את הרזרוואצט הזה לפיקוחו מטעם הדימוקראטיות. וכינן שהבעיה היהודית אינה מצטמצמת בתחומי גרמניה בלבד, הרינו בטוחים שהתשובה על השאלה מוטלת כהכרח על כל העמים כולם.

לפי הדין וחשבון של 8 בפברואר 1939, Deutsches Nachrichten-Buero, Hamburger Fremdenblatt

ג

תוך כדי מהלך המלחמה באירופה, ובעצם התפתחותם של שלבי-ההכנה להשמדת היהודים הכריז שוב א. רוזנברג, האידיאולוג הנאצי הראשי, בנאומו בוועידה הבינלאומית של „המכון לחקר הבעיה היהודית“, על תכנית הרזרוואצט כפתרון לבעיה. את הדרישה שהיהודים יעזבו כולם את תחומי אירופה נימק בעמדתו הפרו-בריטית של העם היהודי:

... בעית היהודים שהוצבה לפני עמי אירופה זה אלפיים שנה ולא נפתרה, תמצא את פתרונה בעזרת התנועה הנאצית הן לגבי גרמניה והן לגבי אירופה כולה! ועל השאלה „כיצד?“ — זאת התשובה בפנינו: בעשרות השנים האחרונות דובר הרבה על מדינת-יהודים כפתרון לבעיה... השטח הבא בחשבון בארץ-ישראל אינו הולם בשום פנים מדינה יהודית. הוא קטן מלהכיל את העם שהיה לפנים בן 10 מיליונים ועתה הוא בן 15 מיליון נפש, היינו, אין בו כדי לפתור את הבעיה, ואף גם זאת: הציגונות לא התכוונה מעולם לפתור באמת את הבעיה היהודית על-ידי קיבוץ העם כולו בארץ-ישראל... ולבסוף, היא לא חשבה מעולם על קיצוץ כלשהו בזכויות היהודים שבגרמניה, אנגליה, אמריקה או צרפת. היהודים היו שומרים איפוא לעצמם את זכויות הגרמנים, האנגלים, הצרפתים וכו', והמדינה העולמית היהודית, חסרת השטח, היתה מתקרבת להתגשמותה, כלומר: מרכזי יהודי בלי כל התערבות של לא-יהודים מזה, והפינאנסיריה היהודית ליד הגה כל שאר המדינות מזה. החלום הזה התנדף סוף-סוף! עתה עלינו לחשוב, להיפך, היכן וכיצד עלינו לשכן את היהודים. זה לא יוכל להיות, כאמור, במדינה יהודית, אלא בתוך רזרוואט יהודי — כפי שאני קורא לדבר. יש לקוות, שבקרוב יתאספו מדינאים ויתחילו לטפל בריכוז היהודים על-מנת להפעילם, בפיקוח מנוסה של המשטרה, בעשיית אותן העבודות המועילות, שעד עכשיו היו היהודים מעסיקים בהן את שאינם-יהודים. בשנים הללו דובר הרבה — בדרך הטבע — על הגשמת העברה זו של היהודים. לא עתה השעה לטפל בבעיה זו. פתרונה יישאר חומר להסכם שיבוא בעתיד. אבל כשאתם מעלים בדעתכם את הצעד הזה: מפסגת השררה היהודית

הבלתי-מוגבלת בכל מדינות אירופה עד להיפוך ראדיקאלי זה. לגירוש הגזע היהודי אחרי אלפיים שנות טפיליות על גופה של יבשת-אירופה — כשמשגיגים את המיפנה הגדול הזה, או או אפשר להבין מה גדולה ועצומה המהפכה הפוליטית ומהפכת הדעות המתחוללות כיום על פני אירופה...

לפי הנוסח הרשמי שהועבר מברלין ע"י כל תחנות הרדיו הגרמני, ב' 28.3.1941.

ד ✓

אחרי ההתקפה הנאצית על ברית-המועצות ולפני ההתקפה היאפאנית על ארצות-הברית יצא ו. גבלס בשם הממשלה הנאצית בקריאה גלויה, בעתון הרשמי „דאס רייך“, להשמיד את כל היהודים באירופה:

אשמתה ההיסטורית של היהדות העולמית, שהחישה את בואה של המלחמה הזאת והרחיבה את תחומיה, הוכחה בעליל במידה כזאת, עד שלא כדאי עוד להוציא לריק אף דיבור אחד על כך. היהודים השתוקקו למלחמתם זו והנה השיגוה. אכן, נתאמתה נבואת הפיהרר מיום 30 ביאנואר 1930 בנאומו לפני הרייכסטאג הגרמני, שאמר אז, כי אם הפינאנסיירה היהודית הבינלאומית תצליח שוב להטיל את האומות לתוך מלחמה עולמית, לא תביא זו עמה בולשביזציה של העולם — שכמוה כנצחון ליהודים — אלא השמדת הגזע היהודי באירופה.

עדים אנו לנבואה המתאמתת לעינינו, והגורל שנועד ליהודים הולך ומתגשם. היא גורל זה קשה כמה שיהיה, ראויים הם לו וכדאים אף ליותר מזה. אין מקום לצער או חרטה. היהדות העולמית הפריזה בכוחה בשעה שעוררה את השיסוי למלחמה זו, ועתה היא עוברת תהליך מודרג של השמדה, כאשר זממה לעשות בנו וכאשר היתה מוציאה לפועל ללא היסוס וללא נוחם כלשהו, אילו היה הכוח בידה. היא יורדת לטמיון בהתאם לחוקתה היא: „עין תחת עין, שן תחת שן“. במאבק היסטורי זה כל יהודי הוא אויבנו, ואין הבדל בדבר אם הוא הולך ומתנוון בגיטו פולני, או שהוא עושה חיינו הטפיליים בברלין או בהמבורג, או שהוא מריע בחוצרות-המלחמה בניו-יורק או בוואשינגטון...

לפיכך יש לחזור ולומר:

1. היהודים הם חורבננו. הם שתיכנו והביאו את המלחמה הזאת על העולם. עליידי המלחמה הזאת הם מבקשים להוריד לאבדון את הרייך הגרמני ואת העם הגרמני. את המזימה הזאת יש לסכל.
2. אין הבדל בין יהודים ויהודים. כל יהודי הוא אויבו המושבע של העם הגרמני. אם אינו מראה כלפי חוץ את איבתו זו, אין זה אלא בגלל פחדנותו וערמומיותו ולא מחמת העדר המשטמה בלב.
3. כל חייל גרמני הנופל במלחמה הזאת נרשם לחובה בחשבון היהודים. נטל הוא על מצפונם ולפיכך עליהם לשלם בעדו.

4. כל הנושא את הטלאי היהודי מסומן בו כאויב העם. כל הבא עמו ביחסים, על אף סימן־ההיכר שעליו, משתייך לבני שבטו, וכך יש לדון אותו ולהתנהג עמו. מן הדין הוא שכל העם כולו יתיחס אליו בגנאי ובוז, שפן עזב האיש בימים החמורים ביותר בתולדות עמו את מחנהו ונוסף אל שונאיו.

5. ארצות־האויב פורשות את הסותן על היהודים. שוב אין צורך בראיות נוספות על תפקידם ההרסני בקרב בני עמנו.

6. היהודים הם שליחיו ועושי דברו של האויב בקרבנו. כל העומד לצדם עובר למחנה האויב בימי מלחמה.

7. היהודים אין להם כל רשות להיראות בינינו כשווים בשווים. כל־אמת שהם פוצים פה לדבר ברחוב, בתור ליד החנות, בקרונות־התחבורה, יש להשתיקם מיד. ולא רק משום שדבריהם מסולפים מיסודם, אלא משום שהם יהודים ואין להם רשות־הדיבור בין הרבים.

8. אם באים אליך יהודים ומעמידים פנים סנטימנטאליים, דע, שהם רוצים לנצל לטובתם את שיכתך; הראה להם מיד, שעמדת על כוונותיהם והענש אותם בבוז.

9. אויב מהוגן זכאי אחרי התבוסה ליחס אדיב מצדנו. אולם היהודי אינו אויב הגון, הוא אינו אלא מתחפש בכחש להיראות כגון זה.

10. היהודים אשמים במלחמה. שום עוול אינו נעשה להם במידה שאנו מודדים להם. ראויים הם לזאת, וגם — למעלה מזאת.

מתפקידה של הממשלה לשים קץ גמור להם. איש אינו רשאי לפעול על דעת עצמו, אבל הכל חייבים להכיר באמצעים, שהמדינה נוקטת לגבי היהודים, והכל חייבים ללמד סניגוריה על אמצעים אלה בפני כל אדם ואף ירשו לערמה ולאמתלה הנוכלת לערפל את שכלו ולסכן את צלילות־דעתו.

הוא הדבר שבטחון עמנו דורש מאת כל אחד ואחד מאתנו.

97: Das Reich ברלין, 16 נובמבר 1941.

ה

התעודה הרשמית היחידה שנתפרסמה בכל תקופת ההשמדה ע"י השלטונות הגרמניים בדבר היסול היהודים היא מ־22 ביולי 1942 בענין העברת היהודים מגיטו ווארשה ל"שטחה־מזרח". ניסח הפקודה מראה, כיצד הערים השלטון הנאצי על היהודים והשתדל לשוות לפעולת־היסול זו אופי של "העברה":

ביום 22 ביולי 1942, בשעות הבוקר, מסר המורשה מטעם השלטון הגרמני לעניני ההעברה, האפלאץ, בישיבת המועצה היהודית בווארשה את ההוראות הבאות:

1. כל היהודים הגרים בווארשה, בלי הבדל גיל ומין, יועברו למזרח;

2. פטורים מהעברה הם:
 - א. יהודים העובדים אצל השלטונות או במפעלים גרמנים, אשר יוכלו להמציא תעודה מתאימה לכך.
 - ב. יהודים שהם חברי המועצה היהודית ועובדיה, לפי הרשימות מיום פרסום הפקודה הזאת.
 - ג. יהודים העובדים במפעלים השייכים לרייך הגרמני ויכולים להביא תעודות מתאימות על כך.
 - ד. יהודים המסוגלים לעבודה, אשר לא נכללו עד כה בתהליך העבודה; את אלה יש לבודד בתוך הרובע היהודי.
 - ה. יהודים השייכים לשירות הסדר היהודי.
- ו. יהודים השייכים לשירות בתי-החולים היהודיים או לפלוגות-החיטוי היהודיות.
- ז. יהודים, בני משפחתם הקרובים ביותר של האנשים המנויים בסעיפים א' עד ו', "בני משפחה" הם רק נשים וילדים.
- ח. יהודים, אשר יימצאו ביום הראשון לגירוש באחד מבתי-החולים יהיו דיים ולא יהיו מסוגלים להעברה. מחובתם להביא אישור מאת הרופא, המוסמך לכך מטעם המועצה היהודית.
3. כל יהודי מועבר רשאי לקחת אתו לדרך מחפצי ביתו חבילה בת 15 ק"ג. כל מטען שמשקלו עולה על 15 ק"ג — יוחרם. אפשר לקחת גם דברי-ערך, כגון כסף, תכשיטים, זהב וכדו'. יש לקחת אוכל לשלושה ימים.
4. התחלת ההעברה ביום 22 ביולי 1942 בשעה 11. לתקופת ההעברה ניתנות למועצה היהודית ההוראות דלקמן, שעל מילואן המדוייק ערבים חברי המועצה בחייהם:
 1. הוראות הנוגעות להעברה מקבלת המועצה היהודית אך ורק מאת המורשה לעניני העברה או מסגנו. לזמן ההעברה רשאית המועצה היהודית לבחור בועדה מיוחדת לעניני העברה, אשר היושבראש שלה יהיה ראש המועצה היהודית וסגנו מפקד שירות הסדר היהודי.
 2. המועצה היהודית אחראית לכך, שהיהודים המיועדים להטענה יתיצבו יום-יום. לשם ביצוע התפקיד הזה משתמשת המועצה היהודית במשרה היהודית — במספר אלף איש. המועצה היהודית דואגת לכך שמדי יום ביומו, החל מיום 22 ביולי 1942 עד שעה 16, לכל המאוחר, יובאו לנקודת-הריכוז ששת אלפים יהודים. נקודת-הריכוז לכל זמן ההעברה הוא בית-החולים היהודים ברחוב סטאלוקי. ביום 22 ביולי 1942 יש להביא ששת אלפים יהודים ישר לככר-ההטענה של ה"טראַנספּר שטאַלץ". לעת-עתה יכולה המועצה למלא את המכסה היומית של היהודים המיועדים להעברה מתוך האוכלוסיה כולה, אולם אחרי-כך תקבל המועצה היהודית הוראות

ילקוט התעודות והמיסמכים

- מדוייקות, שלפיהן יסומנו חלקי הרחובות וגושי הבתים שיש לפנותם.
3. ביום 23 ביולי 1942 מחוייבת המועצה היהודית לפנות את בית-החולים ברחוב סטאלוקי. את החולים וגם את המטלטלין יש להעביר לבנין מתאים אחר בתוך הגיטו. בכל אופן, בית-החולים צריך להיות מוכן לקבל את היהודים הנשלחים להעברה, עוד בערב יום 23 ביולי 1942.
4. על המועצה היהודית לדאוג לכך, שכל החפצים והרכוש הנשארים משל היהודים אשר הועברו, אם אין הם נגועי מחלות מתדבקות, ירוכזו ויורשמו בנקודות-ריכוז שיסומנו אחר-כך. על המועצה היהודית להשתמש לשם זה בשירות הסדר היהודי ובכוחות-עבודה יהודיים מתאימים. על הפעולה הזאת תשגיח משטרת-הבטחון, (זיכארהייטס-פאליציי), אשר תוסיף לתת הוראות למועצה היהודית. לקיחה בלתי-יחוקית של חפצים או רכוש תיענש בעונש-מוות.
5. על המועצה היהודית לדאוג גם לזה, שהיהודים העובדים במפעלים גרמניים או אצל השלטונות הגרמניים יוסיפו, תוך זמן הגירוש, לעשות את עבודתם. לשם מילוי הוראה זו תוציא המועצה היהודית הודעה מתאימה לתושבים היהודים ותאיים בענשים חמורים. המועצה היהודית גם תדאג לכך, שמוסדות-האספקה היהודיים יפעלו ללא הפסקה, במספר-אנשים אשר יבטיח את כלכלתם של היהודים הנמצאים בנקודות-הריכוז וכן גם של הנשארים.
6. המועצה היהודית אחראית לכך שהיהודים אשר ימותו בתקופת ההעברה, ייקברו ביום מותם.
7. המועצה היהודית תפרסם את ההודעות האלו לאוכלוסייה היהודית שבווארשה.
8. ענשים:
- א. כל יהודי, שאינו שייך לסוגי האנשים הנקובים בסעיף 2 א' וג' ולא היה רשאי לכך עד-עתה, ויעזוב בראשית ההעברה את הרובע היהודי — יירה.
- ב. כל יהודי אשר ינקוט בפעולה העלולה לעקוף את פקודות ההעברה או להפריע בביצוען — יירה.
- ג. כל יהודי אשר יסייע לפעולה העלולה לעקוף את פקודות-ההעברה או להפריע בביצוען — יירה.
- ד. כל יהודי שיימצא בווארשה לאחר גמר העברת היהודים, והוא אינו שייך לסוגי האנשים הנקובים בסעיף 2 א' עד ה' — יירה.
- מודיעים בזה למועצה היהודית, שאם לא תמלא את כל הפקודות וההוראות במאה אחוזים — יירה מדי פעם בפעם מספר מתאים של בניית-ערובות שנעצרו בינתיים. ווארשה, 22 ביולי 1942, הוכתב ע"י המורשה לעניני ההעברה.
- לפי „חורבן גיטו ווארשה“, עפ"י דוקומנטים רשמיים, הוצאת נציגות יהודי פולין, תל-אביב, אוקטובר 1943.

1

כתשובה לסערת הרוחות שקמה בעולם נגד ההשמדה הטוטלית של האוכלוסיה היהודית בכל שטחי הכיבוש הנאצי באירופה, נתפרסמה בשנת 1943 בעתונות הגרמנית הודעה בנוסח זה:

... בעולם רווחת דעה מסולפת לחלוטין על הבעיה היהודית ועל הטיפול בה בגרמניה. החומר שאנו מביאים להלן מוכיח: (1) על עמידתם האויבת של היהודים לפני המלחמה; (2) על פעולת המחותרת היהודית בשעת המלחמה; (3) על מדיניות החתירה של היהודים בגרמניה בימי מלחמת-העולם הראשונה. מתוך בחינת העובדות הללו, שנתאשרו בתעודות, מתברר, שפעולות גרמניה נגד יריביה היהודים אינן אלא פעולות הכרחיות של הגנה.

מיום שפרצה המלחמה הולך ונעשה היהודי בגרמניה ליסוד השיסוי ותעמולת-הלחישות, מלבד המהומות ומפיר התקנות לסדר המדינה.

אנו מוצאים אותו בכל פעולות-האיבה נגד המדינה הגרמנית, והוא עצמו מודה בכך בפיו של וולאדימיר ז'אבוטינסקי (בספרו „חזית-המלחמה של עם ישראל“): „כשהנאצים ומרעיהם אומרים, שזו מלחמה יהודית, הדין עמם לחלוטין...“

במידה שנמצאות היום כנופיות של חובלנים בשטחים הכבושים רובן ככולן מכוונות עליידי היהודים, הממציאים להן גם את אמצעייהן הכספיים, אף-על-פי שאינם מופיעים שם כמנהיגים בפועל אלא כמושכי החוטים מאחורי הפרגוד. יצוין, שהיהודים המתמלטים מן הגיטאות מצטרפים בהמוניהם לכנופיות שבשטחים הפור-לנים, וישנן אפילו כנופיות יהודיות טהורות, המשוטטות במדינה ושולחות ידיהן בביזה וברצה.

מובן, אפוא, שלנוכח התנהגות זו של היהודים נאלצו השלטונות הגרמנים, מטעמי הגנה בלבד, לנקוט במשך המלחמה בפעולות חמורות יותר ויותר. אם עד 1940 עוד נתאפשרה הגירה יהודית מצומצמת, הרי מאוקטובר 1940 ואילך הופסקה זו לחלוטין. הסיבות לאיסור זה היו: ראשית, שבארצות-הקליטה הרגשנו בשיסוי מוגבר נגד גרמניה, מעשה ידי המהגרים היהודים; ושנית, שהמהגרים היהודים המציאו ידיעות לשירותי-הריגול של אויבינו על המצב הפוליטי הפנימי ברייך. בדצמבר 1940 הוטל על היהודים גם מס סוציאלי, שעד אז היו פטורים ממנו. בספטמבר 1941 הונהג הטלאי היהודי בגרמניה, ומיד אחר-כך גם בשטחי הכיבוש הגרמני. באותו פרק-זמן רוכזו היהודים שבשטחי-הכיבוש המזרחיים בגיטאות, שהוקמו בערים מסוימות, מקום שעשו חייהם לבדם, בהנהלה עצמית משלהם ובתנאי הונה רגילים. עם הקמת הגיטאות הובאו היהודים מן העיירות והכפרים הסמוכים אל הגיטאות שבערי-המחוז הגדולות. אחר-כך פונו הגיטאות הללו, והיהודים הובלו לעבודות מועילות (בין השאר פורק לחלוטין גם הגיטו שבווארשה, שהכיל 450.000 יהודים).

לבסוף בא ההכרח להתחיל בגירוש כל היהודים מן הרייך. הגירוש נסתיים לפני ארבעה שבועות, בערך, והקיף גם את היהודים שבבוהימיה ובמוראביה, ארץ הסודטים ואוסטריה. היהודים מן השטחים הללו הובלו למחנות שבשלזיה העילית, בגנראל-גוברנמנט ובשטחיה הכיבוש הסובייטים.

תקנה מיוחדת נקבעה בשביל יהודים שלמעלה מגיל 60. הם הובלו לטרזינ-שטאדט, ושם כוננו להם הנהלה עצמית עם מטבע משלהם ואורח-חיים משלהם. מאסר היהודים בשטחיה הכיבוש וכן גם בדנמארק ובנורבגיה אינו אלא פעולת כוחן צבאית. אין טעם, כמובן, לבנות חומה אטלאנטית, בעוד שבגבו של הצבא הלוחם פועל גייס חמישי של היהודים, כפי שהיה הדבר בצרפת, בבלגיה, בהולאנד ובשאר הארצות הכבושות. דוגמה למידת איבתו של הגזע היהודי כלפי הרייך יכול לשמש הקיבוץ היהודי באפריקה הצפונית. אף שצורה אחת משער ראשם של 50—60 אלף היהודים שבטוניס לא הפיל הצבא הגרמני ארצה. אולם היהודים פעלו שם כמרגלים, התמלטו אל קזוי האנגלים והאמריקנים ומסרו ידיעות על תנועות צבאיות. גם בדנמארק היו היהודים בין ראשי העוסקים במעשי הבלה ופיצוץ, שגרמו להכרזת המצב המיוחד באותה מדינה...